

indenrigsministerielle Bekendtgørelser, som tidligere er udkommet om denne Sag. Ved Sagens første Behandling skildrede jeg de Grunde, som havde foranlediget mig til at forelægge Sagen her for Rigsdagen, og jeg udtalte ogsaa, at jeg intet vilde have at indvende imod, at ogsaa Sagens Realitet, saaledes som det hele nu var kommet til at ligge, fik Lovs Form. Det er dette, der nu er sket, og jeg kan gentage, hvad jeg tidligere har udtalt, at saafremt der under Sagens Forbehandling for mig havde været nogen som helst Momenter, som kunde have ladet ane, at der om denne Sag var en saadan Dissens, at en Forelæggelse for Rigsdagen var naturlig, vilde jeg selvfølgelig have valgt den Vej — ligesom jeg tidligere har gjort — at henvende mig til Rigsdagen fra første Færd angaaende denne Sags Ordning. Jeg kan altsaa nu kun udtale min Tilfredshed over, at den Lov, som bliver Resultatet af denne Behandling, i alt væsentligt bygger paa de to udstedte Bekendtgørelser.

Naar Mindretallet i sin Betænkning udtaler, at den administrativt trufne Ordning er saglig uheldig, maa jeg dertil sige, at Mindretallets Forslag i alt væsentligt er bygget paa disse to Bekendtgørelser. Mindretallets Forslag afviger paa et Par Punkter. Det ene er med Hensyn til Tilbageholdelsesrettens Størrelse. Her fastsætter Mindretallet 1 kg pr. Familiemedlem, medens Flertallet fastsætter $\frac{3}{4}$ kg pr. Familiemedlem, men samtidig tilføjer Flertallet den betydningsfulde Bestemmelse, at Ejere af eet Faar overhovedet er fritagne for Aflevering, og at enhver, der har flere Faar, kan tilbageholde i hvert Fald Ulden af eet Faar. Da den almindelige Bekendtgørelse herom skulde udstedes, drøftede jeg denne Undtagelsesbestemmelse med mine Medarbejdere ud fra den Opfattelse, at det vilde være praktisk vanskeligt at forlange, at de, der kun har eet Faar, skulde aflevere den Bagatel, som det ofte vilde være, hvis det drejede sig om en Familie paa 3—4 Medlemmer. Der var Tale om visse Kontrolvanskeligheder, og jeg lod den Gang Spørgsmaalet falde, men jeg førte det frem igen overfor Udvalget for at søge at opnaa Enighed om det, og jeg kan ikke andet end glæde mig over, at min Opfattelse har vundet Tilslutning hos Flertallet, idet den Ordning, som nu foreslaas, faktisk vil betyde — som ogsaa den konservative Ordfører ganske rigtigt understregede —, at alle de smaa Faareholdere, eller i hvert Fald alle

de, der kun har eet Faar — og det er mange her i Landet —, fritages for at aflevere det ganske lille Kvantum, der kan være Tale om. Derimod gaar jo Mindretallet den Vej at søge i al Almindelighed at forøge, hvad enten det drejer sig om større eller mindre Faareholdere, det Kvantum Uld, som de skal have Ret til at forbeholde sig, en meget betænkelig Vej, som jeg ubetinget har maattet fraraade, og som det derfor glæder mig, at man ikke er gaaet ind paa, thi det vilde være uheldigt, hvis man havde fulgt Mindretallet paa dette Punkt.

Et andet Punkt, hvor Mindretallet har stillet et særligt Forslag, er Uldnævnets Sæmmensætning. Nu kan man gerne sige, at den Sæmmensætning, som Mindretallet har foreslaaet, ogsaa kunde se meget tiltalende ud, og at 11 Medlemmer kan være lige saa godt som 17, og 2 Medlemmer af Tekstilfabrikantforeningen kan være lige saa gode i dette Forhold som 5 i Forhold til 17. Men man maa blot vide, hvad Konsekvensen er af dette Ændringsforslag; det er ikke blevet fremført af Mindretallet, og derfor vil jeg gerne sige, hvad Konsekvensen er. Konsekvensen af Mindretallets Forslag med Hensyn til Uldnævnets Sæmmensætning er, at Tekstilfabrikantforeningen ikke vil staa ved det Tilbud, den har givet, om at lade den af den oprettede og paa dens økonomiske Ansvar gennemførte Uldcentral komme til at træde i Virksomhed. De, som følger Sagens Historie, hvad man jo har kunnet gøre gennem Bilagene, vil se, hvorledes hele denne Sag er opstaaet. De vil se, at efter at Sagen havde været i den overordentlige Kommission, hvor alle Medlemmer, deriblandt ogsaa det ærede Medlem, som er Ordfører for Mindretallet (Jørgen Jensen), sluttede sig til Princippet i Sagen og billigede Oprettelsen af denne Uldcentral under Styrelse af Tekstilfabrikanterne, nedsatte Tekstilfabrikantforeningen et Underudvalg paa 5 Medlemmer til at søge at gennemføre det for den store og betydningsfulde økonomiske Ansvar, den paatog sig i denne Sag. Det er da ganske klart, at man ikke pludselig kan sige til Tekstilfabrikantforeningen, efter at hele Ordningen er gennemført, at nu skal den nøjes med 2 Medlemmer, eftersom 5 netop er Udtryk for, hvad den mener at maatte have samlet, for at Ansvaret kan blive forvaltet paa den Maade, som denne Kreds af Mænd nu anser for rigtig. Det er klart, at man ikke uden videre kan formindske dette Antal uden at give dem Ret til at trække sig tilbage fra Sagen.